

2.1.2 แผนพัฒนาเฉพาะเรื่อง

9 แผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศ

ความเป็นมาและสาระสำคัญ

1) คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้มีมติเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2541 ให้ สศช. และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ จัดให้มีการระดมความคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การจัดทำแผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศ และต่อมา ประธาน กก.สศช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศขึ้นเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2542 ในการดำเนินงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ คณะอนุกรรมการฯ ได้จัดให้มีการสัมมนาระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนภาคเอกชนและผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งได้นำแนวคิดและประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญจากองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) มาประกอบการจัดทำแผนดังกล่าว และได้จัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศตามมติของ กก.สศช. เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

2) แนวคิดและหลักการ แผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศได้จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจที่มุ่งสู่ความยั่งยืนของการพัฒนา โดยมีแนวคิดและหลักการว่า การเพิ่มผลผลิตของประเทศนั้นจะต้องทำให้เกิดขบวนการขึ้นในทุกภาคส่วนของสังคมโดยมีแผนยุทธศาสตร์เป็นเครื่องมือในการดำเนินการและให้การเพิ่มผลผลิตเป็นตัวเร่งสนับสนุนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รวมทั้งให้การเพิ่มผลผลิตเป็นกิจกรรมหลักในแผนพัฒนาของประเทศ ตลอดจนได้จัดให้มีโครงการนำร่องเพื่อขยายผลให้เห็นถึงประโยชน์ของการเพิ่มผลผลิต และสนับสนุนให้มีการดำเนินงานตามขบวนการเพิ่มผลผลิตเพื่อนำไปสู่การเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศต่อไป สามารถสร้างให้เกิดการยอมรับของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งมีแผนในการทำงานเป็นของตนเอง โดยการสร้างให้ผู้ที่อยู่ในขบวนการการเพิ่มผลผลิตมีทั้งความเชื่อมั่น และเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมในขบวนการเพิ่มผลผลิตของประเทศ

3) วิสัยทัศน์ แผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตได้กำหนดวิสัยทัศน์ของการเพิ่มผลผลิตของชาติ โดยมุ่งหวังว่าในปี พ.ศ. 2555 ทุกคนในสังคมไทยจะมีจิตสำนึกในการเพิ่มผลผลิตอย่างเป็นขบวนการและผลิตภาพโดยรวมมีอัตราการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

4) วัตถุประสงค์ เพื่อให้ขบวนการเพิ่มผลผลิตสนับสนุนแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม แผนพัฒนารายสาขา และแผนพัฒนาอื่น ๆ ให้บรรลุผลเป้าหมายที่กำหนดไว้ และให้กระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมทั้งเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และเพิ่มคุณภาพชีวิตของคนในทุกภาคส่วนของสังคม

5) เป้าหมาย เพื่อให้การเพิ่มผลผลิตได้รับการยอมรับในฐานะที่เป็นวาระแห่งชาติ เป็นเครื่องมือในการเพิ่มสมรรถนะการแข่งขันของประเทศ สามารถนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของคนไทยโดยทั่วไปได้อย่างยั่งยืน และเพื่อให้ประเทศไทยสามารถเพิ่มผลผลิตในช่วงระยะเวลา 5 ปี ข้างหน้า (2545 - 2549) อย่างเป็นรูปธรรมจากการเพิ่มของผลผลิตของการใช้ปัจจัยการผลิตโดยรวม และผลผลิตของแรงงาน

6) ปัจจัยแห่งความสำเร็จ ประกอบด้วย การมีจิตสำนึกด้านการเพิ่มผลผลิตของคนในชาติ ทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ทั้งในด้านความรู้ ทักษะ ทัศนคติที่ดี และแนวคิดในการดำรงชีวิตที่เป็นเหตุเป็นผล การมีเทคโนโลยีของตนเอง ทั้งจากการเลือกรับ ปรับใช้และพัฒนาขึ้นมาด้วยตนเอง องค์กรที่รับผิดชอบมีการบริหารจัดการที่ดีและการสร้างเครือข่ายรวมทั้งดัชนีชีวิตที่เชื่อถือได้

7) ยุทธศาสตร์ขบวนการเพิ่มผลผลิต ในการกำหนดแนวทางการดำเนินงานร่วมกันของหน่วยงานในทุกภาคส่วนของสังคมที่เป็นภารกิจเชิงยุทธศาสตร์ที่จะช่วยกันขับเคลื่อนขบวนการเพิ่มผลผลิตของชาติให้สามารถสืบสานได้อย่างต่อเนื่อง เกิดการพัฒนาปัจจัยหลักที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการสร้างความเข้มแข็งของภาคการผลิต จึงได้กำหนดภารกิจทางยุทธศาสตร์ขึ้น 10 ประการ เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการจัดทำแผนงาน/โครงการของหน่วยงาน รวมทั้งในระดับปัจเจกชน ดังนี้ (1) การสร้างจิตสำนึกด้านการเพิ่มผลผลิตให้ทุกคนในชาติ (2) การสร้างแรงจูงใจในการเพิ่มผลผลิต (3) การสร้างบรรยากาศและโอกาสในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (4) การยกระดับทักษะ ความรู้ทางการบริหารจัดการ และเทคโนโลยี (5) การส่งเสริมการสร้างและถ่ายทอดนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มผลผลิต (6) การส่งเสริมการแปลงแผนไปสู่ภาคปฏิบัติ (7) การติดตามและประเมิน ผลการเพิ่มผลผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ (8) การสนับสนุนให้เกิดการทำงานร่วมกัน (9) การปรับปรุงกฎระเบียบภาครัฐให้เอื้อต่อการเพิ่มผลผลิต และ (10) การสร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเพิ่มผลผลิต

8) การดำเนินการเพื่อสนับสนุนขบวนการเพิ่มผลผลิต การบริหารจัดการเพื่อสร้างความยั่งยืนของขบวนการเพิ่มผลผลิต จะต้องให้ความสำคัญต่อการวางระบบที่มุ่งส่งเสริมให้การเพิ่มผลผลิตสามารถเข้าไปสอดแทรกและสอดคล้องกับการดำเนินงานภายใต้แผนพัฒนาของชาติใน ส่วนต่างๆ โดยมีกลไกในการประสานการดำเนินงานให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และสามารถปรับลำดับภารกิจให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป ทั้งในระดับนโยบายและเครือข่ายกลไกย่อยที่จะช่วยยัดเยียดการทำงานให้เป็นไปตามภารกิจทางยุทธศาสตร์ที่วางไว้ โดยมีการจัดทำแผนปฏิบัติการร่วมกันภายใต้กรอบภารกิจ ดังนี้

(1) กลไกระดับนโยบาย ได้แก่ คณะกรรมการเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน โดยมีกรรมการประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิจากภาควิชาการและภาคเอกชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเพิ่มผลผลิต รัฐมนตรีและผู้แทนจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง โดยทำหน้าที่

รับผิดชอบกำหนดทิศทาง นโยบาย กำกับ และผลักดันขบวนการเพิ่มผลผลิตของประเทศให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม

(2) สำนักงานเลขาธิการเป็นหน่วยงานประจำรับผิดชอบประสานการดำเนินงาน การเพิ่มผลผลิตของทุกภาคส่วนของสังคม โดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ระยะแรก (3-5 ปี) ให้ สศช. สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.) สำนักงานประมาณ (สงป.) และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ ร่วมกันทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ ระยะที่สอง ให้มีหน่วยงานนอกระบบราชการที่สามารถรับช่วงต่อจากหน่วยงานกลางที่รับผิดชอบในระยะแรก

(3) จัดให้มีเครือข่ายภาคีเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการร่วมกันระหว่างคณะกรรมการเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ คณะกรรมการพัฒนาแรงงานและประสานงานการฝึกอาชีพแห่งชาติ (กพร.ปช.) คณะกรรมการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (กวทช.) และหน่วยงานด้านนโยบายการศึกษา สถาบันการศึกษา สถาบันและองค์กรเกษตรกร และสถาบันภาคเอกชน

ความเห็นคณะกรรมการฯ (24 กรกฎาคม 2543)

1. ให้ความเห็นชอบแผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศตามที่ คณะอนุกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ร่วมกันจัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็น เครื่องมือในการสร้างขบวนการเพิ่มผลผลิตของประเทศ

2. มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นำเรื่องแนวทางการเพิ่มผลผลิตของประเทศบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางในการจัดทำแผนปฏิบัติการการเพิ่มผลผลิตของส่วนราชการและ รัฐวิสาหกิจ

3. เพื่อให้กระบวนการการเพิ่มผลผลิตตามยุทธศาสตร์ของแผนฯ ได้รับการสนับสนุนและ มีการดำเนินงานต่อไป เห็นควรสนับสนุนให้มีคณะกรรมการเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ โดยมีนายกรัฐมนตรีหรือบุคคลที่นายกรัฐมนตรีเห็นควรมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นประธาน โดยมีองค์ประกอบ ของคณะกรรมการมาจาก ผู้ทรงคุณวุฒิจากภาควิชาการและภาคเอกชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเพิ่มผลผลิต รัฐมนตรีและผู้แทนจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง โดยทำหน้าที่รับผิดชอบกำหนดทิศทาง นโยบาย กำกับ และผลักดันขบวนการเพิ่มผลผลิตของประเทศให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม และมี กลไกชั่วคราวทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการฯ ประกอบด้วย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน สำนักงานประมาณ และ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

4. ให้ สศช. ดำเนินการสร้างเครือข่ายการดำเนินงานตามขบวนการเพิ่มผลผลิต โดยการ ประสานการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศ

มติคณะกรรมการฯ

เห็นชอบให้สำนักงานฯ นำความเห็นของคณะกรรมการฯ เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป

มติคณะรัฐมนตรี (19 กันยายน 2543)

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบแผนยุทธศาสตร์การเพิ่มผลผลิตของประเทศและอนุมัติให้ดำเนินการต่อไปได้ตามความเห็นของคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทั้ง 4 ข้อ โดยให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติรับข้อสังเกตของคณะรัฐมนตรีไปพิจารณาดำเนินการ ดังนี้

1. เป้าหมายของแผนฯ ควรเชื่อมโยงและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่แท้จริง โดยเฉพาะการกำหนดระยะเวลาของเป้าหมาย
2. แผนปฏิบัติการซึ่งจะต้องไปจัดทำ นั้น ในแผนดังกล่าวควรจัดลำดับความสำคัญของแผนงาน โครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องดำเนินการเพื่อสนับสนุนแผนยุทธศาสตร์นี้ด้วย
3. การกิจทางยุทธศาสตร์โดยการสร้างโอกาสและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องนั้น ในการเพิ่มผลผลิตควรให้ความสำคัญต่อคุณภาพผลผลิตเพื่อการแข่งขันกับต่างประเทศ โดยไม่ควรมุ่งเน้นในเรื่องราคาเพียงอย่างเดียว
4. สำนักงานเลขานุการ ควรให้กระทรวงการคลังและภาคเอกชนร่วมทำหน้าที่ฝ่ายเลขานุการ

9 การพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน : เมืองน่าอยู่

ความเป็นมาและสาระสำคัญ

1) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติพิจารณาเห็นว่าการพัฒนาเมืองตามแนวนโยบายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 เป็นกระบวนการแปรแนวนโยบายตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ไปสู่การปฏิบัติ จึงได้จัดทำ “แนวทางการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน : เมืองน่าอยู่” ขึ้น และจัดให้มีการสัมมนาระดมความคิดเห็น เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2542 เพื่อรับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงร่างแนวทางการพัฒนาเมืองฯ ให้เกิดความชัดเจนก่อนที่จะนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป

2) แนวทางการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน : เมืองน่าอยู่ มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

(1) กรอบแนวความคิด ประกอบด้วย 1) ความน่าอยู่ (Livability) ซึ่งหมายถึงการที่ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี และได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกันและมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา 2) ความสามารถในการแข่งขัน (Competitive & Productive) เมืองน่าอยู่ต้องมี

การขยายตัวของภาวะการจ้างงาน รายได้ และการลงทุน 3) ความเป็นประชาธิปไตย (Good Governance) หมายถึง ทุกภาคส่วนในสังคมมีความเป็นเอกภาพ มีการบริหารราชการอย่างโปร่งใส

(2) การพัฒนาเมืองยั่งยืน : เมืองน่าอยู่ เป็นกระบวนการพัฒนาแบบ “องค์รวม” คือ เป็นการพัฒนาที่ทุกฝ่ายในสังคมมีโอกาสได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน ทั้งด้านคุณภาพชีวิต จิตใจ เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยเพิ่มศักยภาพและสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการพัฒนาตนเอง ในการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ เพื่อให้ทุกคนสามารถมีส่วนร่วมผลักดันให้สังคมเป็นไปตามที่ต้องการได้

(3) วิสัยทัศน์การพัฒนา ประกอบด้วย

(3.1) เป็นเมืองที่คนในชุมชนและสังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความปลอดภัย เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ พัฒนาด้านสติปัญญาและจิตใจ สังคมเปิดโอกาสในการก่อร่างสร้างตน ประชาชนได้รับการบริการสาธารณะที่ดีเยี่ยมกัน มีการรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม รวมถึงเอกลักษณ์วัฒนธรรม จิตวิญญาณของชุมชน

(3.2) เป็นเมืองที่มีฐานการผลิตที่สอดคล้องเหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และชุมชน มีการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเสริมระบบเศรษฐกิจ มีความสะดวกในการอยู่อาศัยและประกอบอาชีพ

(3.3) เป็นเมืองที่มีการบริหารพัฒนาอย่างเป็นระบบ โปร่งใส รับผิดชอบ มีการกระจายบทบาทให้ประชาคมทุกระดับมีโอกาสร่วมกันในการวางแผน และตัดสินใจในกระบวนการพัฒนาแบบองค์รวม

(4) การพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน : เมืองน่าอยู่ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาประชากรเมือง ชุมชนและสังคมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้และมีส่วนร่วมการพัฒนาเมืองและชุมชนอย่างต่อเนื่อง เสริมสร้างฐานรากทางเศรษฐกิจให้มั่นคง ตั้งแต่ระดับชุมชนถึงประเทศ รวมทั้ง พัฒนาและปรับปรุงระบบบริหารจัดการพัฒนาเมืองและชุมชนสู่ความเป็นประชาธิปไตย โดยมีการกิจหลักที่ควรดำเนินการ ดังนี้

(4.1) การพัฒนาเมืองน่าอยู่ เน้นการพัฒนาคนและสังคมให้มีความเข้มแข็ง ได้รับโอกาสการพัฒนาเมืองอย่างทั่วถึง และมีส่วนร่วมกระบวนการพัฒนาเมืองน่าอยู่อย่างต่อเนื่อง

(4.2) การพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของเมือง เน้นการจัดบริการทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่ได้มาตรฐานให้ตอบสนองความต้องการของประชาชนทุกระดับ

(4.3) การพัฒนาประชาธิปไตย เน้นการปฏิรูปการบริหารจัดการพัฒนาเมือง โดยกระบวนการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ปรับเปลี่ยนบทบาทภาครัฐให้เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวกและประสานการพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชน

(5) กลยุทธ์และแนวทางดำเนินงาน ประกอบด้วย 1) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตของชุมชนทุกภาคส่วน 2) เสริมสร้างศักยภาพและโอกาสการพัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคต่างๆ ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ 3) เสริมบทบาทการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนเมือง 4) เสริมสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน 5) กระจายอำนาจไปสู่ส่วนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง 6) เสริมสร้างสมรรถนะท้องถิ่นให้เข้มแข็ง 7) สร้างเครือข่ายความเชื่อมโยงของชุมชนและองค์กรประชาชน 8) จัดทำดัชนีวัดความเป็นเมืองน่าอยู่

ความเห็นคณะกรรมการฯ (15 พฤศจิกายน 2542)

คณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่าการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน : เมืองน่าอยู่เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เนื่องจากการพัฒนาเมืองให้น่าอยู่อย่างยั่งยืนนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ประชาชนผู้อยู่อาศัยมีความสุข ซึ่งการพัฒนาให้เกิดเมืองน่าอยู่ได้จะต้องได้รับความร่วมมือร่วมใจจากทุกฝ่ายทั้งในระดับประชาชน องค์กรเอกชน หน่วยงานของรัฐบาลและธุรกิจเอกชน ซึ่งจะต้องมีการร่วมกันสร้างแนวทางที่ชัดเจน และถือปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เคร่งครัดพร้อมทั้งปรับปรุงการพัฒนาให้เป็นไปอย่างเหมาะสม โดยมีประเด็นสำคัญเพิ่มเติมดังนี้

1. การพัฒนาเมืองน่าอยู่ควรครอบคลุม เชื่อมโยงกับชนบทเพื่อสนับสนุนให้พื้นที่ชนบทได้รับผลของการพัฒนาด้วยเช่นกัน

2. การพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืนหรือเมืองน่าอยู่จะต้องอาศัยองค์ความรู้ในเชิงวิทยาศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม โดยมีการศึกษาวิจัยเจาะลึกในเรื่องที่จำเป็น เช่น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาระบบข้อมูล การตั้งถิ่นฐาน ฯลฯ เพื่อใช้เสริมสร้างเมืองให้เข้มแข็งเป็นปึกแผ่น รวมทั้งประชาชนในเมืองต่างๆ ให้มีความรู้ความสามารถเพียงพอกับการปฏิบัติภารกิจอันเกิดจากการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. เมืองน่าอยู่นั้นในทางกายภาพจะต้องมีขนาดที่พอเหมาะกับภูมิประเทศ และประชากรเพื่อให้มีการจราจรที่เหมาะสม ผู้คนสัญจรไปมาได้อย่างสะดวก รวดเร็ว มีสภาพแวดล้อมที่สะอาด มีการกำจัดขยะที่ถูกสุขอนามัย ประชาชนมีทัศนคติที่ถูกต้องในการจ่ายค่าบริการสาธารณะในราคาที่ยุติธรรม หน่วยงานของรัฐปฏิบัติหน้าที่และประสานงานกันอย่างมีประสิทธิภาพ

4. เรื่องประชาธิปไตย (Good Governance) ควรเป็นการบริหารราชการอย่างโปร่งใส มีการพัฒนาศักยภาพข้าราชการให้มีความรู้อย่างเพียงพอและตระหนักถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย เพื่ออำนวยประโยชน์สุขต่อประชาชน และสามารถรองรับการกระจายความเจริญสู่ท้องถิ่น รวมถึงการทำหน้าที่บังคับใช้กฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน

มติคณะกรรมการฯ

1. เห็นชอบในหลักการแนวทางการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน : เมืองน่าอยู่ โดยมีมอบหมายให้สำนักงานฯ นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาตามขั้นตอนต่อไป

2. เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะอนุกรรมการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน : เมืองน่าอยู่ เพื่อทำหน้าที่ ดังนี้

- 1) พิจารณาให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะทางด้านวิชาการที่เกี่ยวกับการพัฒนาเมืองน่าอยู่
- 2) จัดทำดัชนีชี้วัดความเป็นเมืองน่าอยู่ที่เป็นเกณฑ์มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย
- 3) ประสานงานการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมการพัฒนาเมืองน่าอยู่